

OZARE

Drugi letnik

MAREC-APRIL 1958

VSEBINA:

Velika noč (F. S. Finžgar)	17
Pomlad v Crepinjeku (K. Mauser)	18
Od komune do centrale (M. K.)	23
“... pomlad v deželo prinesel je” (slike)	24
SLOVENSKI ODER: Eksperimentalno gledališče v Ljubljani (J.P.) – Baragov dom – Igralska družina Slovenski oder ..	27
SPORT: Telovadba nekdanj in sedaj (Ivo Kermavner). Nadaljevanje	28
UMETNIKI: Gorše - B. Remec - Meštrovíč	30
MALE OZARE: Uspavanka. Kristanc, Bojc	31
OBISK PRI KNJIGAH: (Erik Kovačič) Oratorij (Geržinič) – George Koziak (Jur- čič – Kolednik)	32

OZARE. Družinski list za Slovence v Ameriki. Izhaja vsaka dva meseca. Izdaja Slovenska pisarna v Clevelandu. – Naroča in plačuje se na naslov: Ozare, 6116 Glass Ave, Cleveland 3, Ohio, USA. Naročnina za eno leto \$2.-

Printed in USA

Oblak

trgovina s pohištvom

6612 St. Clair - Cleveland, O.

HE 1 2978

Trgovina finega obuvala

LOUIS MAJER

6408-6410 St. Clair Ave.

Avtomobile popravlja in barva

SUPERIOR BODY & PAINT Co.

6605 St. Clair Ave

Točna in dobra postrežba!

Čistilnica obleke

TRIANGLE DRYCLEANING

Razi Meglič

1136 East 71 - HE 2 1350

THE NORTH AMERICAN BANK COMPANY

Glavni urad E

6131 St. Clair Ave.

Collinwoodski urad CE

15619 Waterloo Rd.

N Newburški urad

3496 East 93rd St.

NORWOOD MEN'S SHOP

John F. Kovacic, mestni zastop

6217 St. Clair - UT 1 1393

Slovenska trgovina s čevlji

STANE MAJER

6107 St. Clair - UT 1 5027-

GRDINA - MELAHER

Men's Wear

6205 St. Clair - Cleveland, O.

NORWOOD BEVERAGE

6104 St. Clair Avenue

Vino, pivo, mehke pijače

LIGA

kat. slov. Amerikancev

Ne pozabi nanjo!

MANDÉL'S SHOE STORE

"Quality Footwear"

6125 St. Clair - Cleveland 3,

FRANK CERNE

& Jewelry Co. in

6412 St. Clair ave, Cleveland,

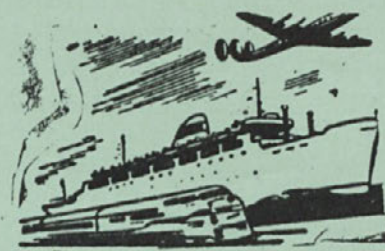
KOMIN'S FARMACY

6430 St. Clair - EN 1 2920

Smrekar

HARDWARE

6112-14 St. Clair Ave

AUGUST KOLLANDER

6419 St. Clair Ave. Henderson 1-4148

Potovanje v stari kraj Paketi Denar v stari kraj

Zoroarce

Drugi letnik. — Številka 2

Cleveland, Ohio

Marec—April 1958

Tingel-tingel-bom-bom je pritrkavalo pri fari.

Mati je stopila na prag in poklicala: 'Otroci, pridite, da nesemo k blagoslovu!'

Leško, Peter in Marjanica so pritekli z vrta. — Na mizi je stal pisan jerbas. Otroci so zlezli na klop, se naslonili na mizo in gledali. Mati je skladala v jerbas.

— Vidite, kolač — to je krona Kristusova.

— Jagnje — Jezus je bil nedolžno jagnje, za nas darovano.

— In pirhi — rdeče kaplje božje krvi.

— In tu korenine hrena — trije bridki žebli.

Tako je razlagala mati, pregnila jerbas s pisanim prtom in ga zadela na glavo. Potem so šli.

Tingel-tingel-bom-bom je prepevalo po vsem zraku. — 'Aleluja!' je odmevalo po polju.

(F.S. Finžgar)

Črepinjek je bil zasnežen do tal. Spodnje veje smrek so bile prav pri tleh...
Mrakova bajta je čepela skrita v smrečju...(str. 19). (Mrzli Studenec, Triglav)

Pomlad v Črepinjeku

Karel Mauser

(Nadaljevanje)

Ko je skledo porinil na mizo, je obstal. Lucija je torej v svoji sobi. Zdaj je bil kar prepričan, da je Teran zadel. Grabilo ga je, da bi kar iz kuhinje odšel naravnost do Bošteta, stopil v hišo in udaril. Naravnost v tišti hinavski, mešetarški obraz. Če je že zmedel med njima, naj bi vsaj zdaj šel naravnost.

Toda je vedel, da je to samo blodna misel. Nazadnje sta oba kriva. Lucija je tudi letala nekam

visoko. Denar je vlekkel. Še preden se je med njima podrlo, se je obešala nanj. Bajta je bila premalo, h gruntarski mizi je hotela sestiti.

Imelo ga je, da bi zavil na stopnjico do Lucijine sobe. Kar naravnost bi vprašal, kaj je. In bi tudi povedal, kar je Teran ob mizo pribil. Pa se mu je tudi ta misel koj zazdela abotna. Če človeka nekaj boli, je najboljšje, da ga pustiš z mirom.

Odšel je na dvorišče. Kostanji za kaščo so strmoleli v zmrzel, ti-

ho je bilo okrog Močnika in nad Bistrico je ležala bela megla. Nič se ni zganilo. Kakor da se je cela Močnikova hiša stopila z zimo in z meglo.

Fonzu je bilo čudno težko. Smilila se mu je Lucija in vendar je čutil, da je brez pomena delati nov most med njim in njo. Zdaj je mrtvo, kar je nekoč živelo. Nekje globoko spodaj je ugasnil ogenj, ki je gorel. Pod pepelom je ostalo še toplo, toda žerjavice ni več. Vse je stlelo ob Lucijini trmi.

Pa še tista drobna toplina boli. Ni mu vseeno, če je Lucija taka, če vidi, da je nekaj narobe.

– Ko bi vseeno stopil k nji in jo baral?

Obrnil se je nazaj v hišo, stal že pri stopnjicah, toda naprej ni upal. Nemara ni prav, da bi lezel gori. Močnik bi znal še napak razumeti. Zlodej razumi dedca, kako misli o vsem.

In kakor da je sam nase jezen, je zamahnil z roko in odšel v kaščo.

Za božič se je zgovoril z Močnikom, da gre domov. Še na misel mu ni hodilo, da bi moral biti za sveti večer v tej puščobi. Močniku je bilo prav, čeprav se ni mogel zatajiti, da bi z besedo ne dregnul še zavoljo Lucije.

Fonz je samo skomizgnil z rameni.

– Narobe je nekaj, toda ravna naj tisti, ki je izkrivil.

– Saj ga še blizu ni, mešetarja ferdamanovega, – je bil jezen Močnik.

Fonz se je že popoldne poslovil. Tudi Luciji je voščil praznike. Pa je koj zavekala in Fonz je kar na hitro odšel iz kuhinje.

Prav nalašč je zavil na stezo in se po zaledeneli poti spustil proti bistriški brvi. Zdelo se mu je, da se je odtrgal od nečesa težkega, da je tisto za njim in da se ne bo več vrnilo. Na pomlad naj pa Žiganja vas živi kar brez njega. Naj si Močnik drugega hlapca poišče.

Črepinjek je bil zasnežen do tal. Spodnje veje smrek so bile prav pri tleh. In tako tiho je bilo v bregu, da so Fonzove stopinje kar kriče hrustale navkreber. Če je Rotija doma, ga mora že zdaj slišati.

Mrakova bajta je čepela skrita v smrečju, samo okenca so utripala na pot. Tako drobna je bila videti v belini. Fonzu se je zazdela neznanško lepa.

Ni otepel čevljev pred vrati. Prav nalašč ne. Rotija je ravno vzhajala potico, ko je vstopil in tako se je ustrašila, da bi skoraj spustila lopar iz roke.

Na glas se je zasmel, zgrabil za lopar, potlej pa nalahno potisnil potico v peč. Zdaj šele je prišla do besede.

– Jezes, tako se pa že dolgo nisem ustrašila. Kakor da te je burja vrgla skoz vrata.

– Sem rekel Močniku, za praznike grem domov. In sem nalašč šel čez Črepinjek. Kar malo sem mislil, da boš doma.

Z obema rokama je segel po Rotijini desnici.

– Spodobi se, da tebi prvi voščim. Srečne, Rotija.

Ogorki, ki jih je nagrebla pred peč in so zdaj počasi ugašali, so ji barvali obraz in ji zlatili lase. In zmedena je bila, da se kar ni znašla.

– Tako sem vesela, da si mi prišel voščiti. Sedi, lipovca zavrem.

Koj je pristavila vodo.

– Še malo nisem mislila, da boš že popoldne prišel, – je rekla. – Malo sem mislila, da boš morda prišel za polnočnico. Tudi mati tako mislijo. Lahko poseliš, ker te zdaj ne čakajo.

Zdaj sta srebala čaj. Prijetno toplo je bilo v hiši in od lončene peči je dišalo po strdi in orehah.

– Snega nam je nakacalo dovolj, – je rekla. – Slabo pot si imel na Bistrico.

– Ga je do kolen, – se je smejal. – In je kar prav. Kaj bi božič brez snega?

– In ti, – je nenadoma vprašala, – zdaj te že dolgo ni bilo.

– Kakor rečem, je narobe, – je rekel resno, – Nič nisem pravi. Nekam tak kakor veščica, ki leta okrog luči. Leti k luči in se je boji hkrati. Ne morem reči, da mi je pri Močniku slabo, sit sem pa vsega, če po pravici povem.

Rotija ni rekla besede. Nerodno je z žlico drezala v čaj.

– Z Lucijo je nekaj napak, – je zrinil Fonz besede na mizo. Vedel je, da so se Rotijine misli ustavile ob njej. – Boštetov je mešetar. Saj bi se nemara med menoj in Lucijo tudi brez njega vse podrlo, toda podrlo bi se tiho in počasi. Zdaj je pa deklíč tako čuden, da se kar bojim, da je nekaj narobe.

– Po svoje je dekle reva, – je tiho rekla Rotija. – Svojih ljudi nima blizu in po gostilnah se človek kaj dobrega ne nauči. Boštetov je imel lahko nalogo.

Fonz ji je bil hvaležen za besedo.

– Kar vešuje okoli, obvekano sem jo nekaj barti videl zadnje čase. Če je res, kar ljudje govore o Boštetovem, potlej ni čudno. Seveda, Lucija ima samo roke, tista pa tudi denar.

– Tudi jaz sem slišala za Jakličevo, – je rekla Rotija. – Pri bogatiji navadno srce malo govori.

Rotija je govorila mirno, brez ihte in Fonzu je bilo, da bi kar ostal todle, vse do polnočnice. Toda je vedel, da ima Rotija dovolj dela s peko in pospravilom. Vzdignil se je.

– K polnočnici prideš, kajne?

– Vsako leto grem. Letos bo še posebno lepo. Tako čista noč bo, je ne pomnim.

Ko je Fonz prišel na vrh brega, je za Obramom in Mrkovcem bruhnil domov. Sosede bo lahko še jutri obiskal.

Hajmanca je od sreče kar mendlala. Ženske so ji nanesele novic, da se ni več spoznala iz njih. Če Boštetov napleta za Jakličevo, bi se znalo zgoditi, da bi Fonz spet zastavil za Lucijo. Tega se je najbolj bala. Fonz je Fonz. Mehak, da ga vsaka solza in vsak vzdih obrne.

– Si lačen?

– Nisem. Sem prišel za Bistrico in sem že pri Rotiji spil nekaj lipovca.

– Ravno včeraj je bila pri meni in je barala zate, – je srečno gostolela Hajmanca. – Toda nekaj tropinovca imam še, – se je spomnila in stopila k morajni.

Spil je, toda obstanka ni imel pravega. Vesel je bil, da je doma, med stenami, ki jih pozna, v tem

starem dihu po dimu, toda čudna božična nemirnost ga je pekla in najraje bi začel koledovati okoli sosedov. Pa se mu je zdelo grdo, da bi kar prvo minuto odšel na vas.

– Pekla nisem veliko, – je hitela Hajmanca. – Veš, kar nekam me pobira. Kaj sem že hotela reči? No, misliš kar pri Močniku ostati ali kako?

Fonz ni pričakoval, da bo besedo zabodla kar naravnost. In vendar ni čutil ne jeze ne nejevolje. Tista ura pri Rotiji v Črepinjeku ga je kakor omamila.

– Nemara dolgo ne bom več tam, – je rekel mirno. – Močnik postaja siten in pozimi je Žiganja vas tako pristujena, da si jo sit, ko stopiš iz hiše. Morda potegnem do pomladi, toliko, da mu zorjem, Potlej pa naj za drugim gleda.

– Saj bi lahko že sedaj pustil, – je rekla Hajmanca.

– Nočem, da bi ga pustil pred oranjem. Ne bi bilo lepo.

– Ožbovc je bil že nekajkrat pri meni, – je gnala Hajmanca naprej.

– Vedno me dreza, da bi te spravila domov. On ne mara vsakega.

– Do pomladi bo že počakal, če hoče, – je odrezal Fonz.

Hajmanca ni več bodla vanj. Je bila vesela, da je fant prišel že tako daleč. Morda ga pa Rotija le priveže.

Za polnočnico se je Fonz prav nalašč obiral pred Pečnikom, da bi pričakal Rotijo. Pa je ni. Je morala iti tako zgodaj ali pa je šla za Pavlinovo lesu. Fonz bi skoraj zamudil. Stari gospod Vencel so že pristopili in Poglajnov je že pritisnil na orgle. Fonz je ostal pod ko-

rom in kamor je pogledal, od povsod so mu prijazno kimali v pozdrav. Dobro se mu je zdelo. Kakor da je sveti večer obrisal z vseh teh ljudi vse špičaste misli, ki čez leto tako rade bodejo.

Z očmi je iskal za Rotijo. Stisnjena med Obramovko in Ožbovčevu deklo je sedela v četrti klopi. Kar nekam zgubljen je bila med zajetnima ženskama.

Med mašo se mu je srce topilo od pesmi, ki jih je iz starih, črvi-vih orgel izvajal Poglajnov Tone. Zdelo se mu je, da je na celem svetu samo ta majhna cerkev in samo ti ljudje. Vsi čudno povezani, čeprav včasih sprti in z hudo besedo na jeziku. Toda nocej so hudo besedo pustili doma in s seboj prinesli samo oprane misli. Fantje so mirni, obrazi so jim resni, obsijeni od redkih žarnic, ki jih premore ta revna cerkev. Gospodarji so trudni, sede kakor da so že leta sedeli tu in se niso premaknili. V teh ponosnih držah ni ničesar, kar bi govorilo, da imajo vsi svoje slabosti. Tamle je Ožbovc, glavo tišči v molitvenik in samomigajoči brki kažejo, da napleta molitve, ki jih gotovo zna že vse na pamet. Obram je sključen, revmatizem v hrbtu ga je pritisnil. Kdo bi si mislil, da je nekoč tudi vasoval in bil mlad? Na golo glavo starega Mrkovca sveti luč spod stropa in Fonzu se zdi, da je zdaj Mrkovec podoben sv. Roku, ki ga ima podbreška cerkev na desni strani glavnega oltarja.

Dekliči spredaj so kakor plaz rož. Rute se jim spreminjajo in med resnimi ženami gruntarjev in baj-

tarjev so kakor nagajiv vrisk mladega pastirja sredi temne gmajne.

Nenadoma, kakor da se je s pesmijo vred utrnila iz piščali, je prišla misel na Lucijo. Čudno mr slo je stopila pred Fonza, tako mrzlo, da je ni vedel kam dati. Kakor da se je cerkev spremenila, kakor da je vseh teh ljudeh trdo in hladno vprašanje: kam naj jo denemo?

In čudno, tudi v Fonzu je isto vprašanje. Le kam? Ne spada med te ljudi, ki so celota zase, ki imajo svoje skrbi z zemljo in živino, z ženami in otroci, ki se rojevajo za gruntarje, pastirje in dekile in bajtarje. Le kam naj gre Lucija?

Pogljajnov igra za slovo. Gospod Vencel počasi odhajajo v žagrad in v zadnjih klopih vstajajo. Fonz razmišljeno seže v kropilnik in se pokriža. Polnočnica je pri kraju.

Zunaj je voščevanje, glasovi in smeh dekličev prijazno pada v resno voščevanje starih. Fonz čaka na Rotijo. Mimogrede sega v roke tistim, ki gredo mimo njega. Mraz je, da ščemi v lica. Rotija je med zadnjimi. Kakor da je ujela v svoje oči svetlobo vseh žarnic in sveč, se zdi Fonzu. Za hip je obstala na pragu, se nasmehnila in potlej veselo rekla:

– Dolgo si čakal, kajne?

Nič ni rekel, samo korak je ujel z njenim in ko sta šla že pod Blekom, je šele kakor vzdihnil:

– Tako lepo, kakor letos, že dolgo ni bilo. še je menda Pogljajnov se je le nekaj naučil v tisti orglarski šoli.

– Na s etni večer je vselej lepo, – je rekla.

Sneg je škripal in na podtaborskem griču je nekdo užgal bakljo, ki je z prasketanjem razmetavala drobne zvezde.

Pred Pečnikom se je Rotija ustavila.

– Tako sem vesela, Fonz, da si šel z menoj.

– Kaj me že domov podiš, – se je zasmel. – Do bajte grem s teboj. Menda ne boš sama drobenc-ljala v Črepinjek?

– Morda materi ne bo prav, – je je rekla plašno.

Brez besede ji je segel pod roko in jo obrnil na gaz. Čutil je, da skuša nalahno zmuzniti roko.

– Če te kdo vidi, Fonz.

– Me bodo obesili? – se je zasmel.

Ni se zasmejala. Drobila je ob njem in srce ji je razbijalo s toliko silo, da se je bala, da ga sliši. Prvič, da je nekdo oklenil njeno roko, da gre z njo kakor drugi fantje z dekleti. Sama sta in to zvezd-nato nebo, ki se kar utrinja od mraza, je čisto blizu. Po hišah gore luči in ljudje si na toplem žele srečo. Ona bo sama v bajti, toda že zdaj je srečna. To srečo bo zakle-nila nocoj. Za dolgo bo, četudi bo zdaj kratka.

– Tako si tiho, – je rekel, ko sta za Ludvíkovo bajto zavila z gazi na kolovoz, ki se je ves grulast in poln ledenih kep svetil tja do zasneženega leščevja.

– Ne morem govoriti, – je dihnila.

Zdaj se je tudi njemu zaprla beseda. Kakor da je breg začaran in

da je treba vanj brez besede, samo z blago mislijo.

Obstala sta pred bajto. Rotiji je bilo, da bi rekla, naj gresta še naprej. Toda srce je udarjalo s toliko naglico, da ni spravila čez ustnice niti zahvale. Stala je pred njim kakor otrok, ki čaka ukaza ali pohvale.

Tedaj se je Fonz čisto počasi sklonil k njej, jo stisnil z obema rokama in jo poljubil na usta in zaprte oči.

– Že dolgo, dolgo te imam rad, Rotija, – je rekel.

Kakor pijana je odkolebala do vrat in se naslonila na bangarje.

– Fonz, – je rekla.

Čakal je, da je odklenila. Še je stala na pragu, toda Fonz se ni premaknil.

– Lahko noč, Rotija. Jutri pridi k nam na južino. Rekel bom materi, da bomo jedli v troje.

Obrnil se je na stezo, toda pred kolovozom se je še zasukal. Rotija je še vedno stala na pragu.

(Se nadaljuje)

* * * * *

Od komune do centrale

V letu 1957 so komunistični oblastniki med drugim na novo razmejili občine (komune), kakor jih sedaj imenujejo, in izvedli občinske volitve.

Komuna je sicer osnovna krajevna edinica kot je bila nekdanja občina, vendar je sedaj tako velika, da je že radi tega veliko bolj odmaknjena od ljudi, kot je bila nekdanja majhna občina. Komuna ima poleg upravnih nešteto gospodarskih in socialnih nalog in temu primeren aparat, ki ga poprej podeželske občine sploh niso poznale. (Komuno so si izmislili slovenski komunisti in Kardelj je bil njen glavni propagator po Jugoslaviji.) Političen pomen pri celi stvari je bil v tem, da so hoteli imeti komunisti tako razsežne občine, da pride v vsako tudi vsaj nekaj večjih podjetij, če je le mogoče državnih in federalnih industrij, tako, da je dovolj velik del volilcev neposredno odvisen od državne uprave in vsakovrstnih komunističnih veljakov v njej. Kmetom namreč naši komunisti opravičeno ne zaupajo. Na kmetih nimajo ne med gospodarji in ne med kmetško mladino nič pristašev. Na kmetih niso mogli izvesti nič drugega kot nekaj gospodarskih organizacij. K prosvetnim in političnim komunističnim prireditvam ljudje po deželi sploh ne hodijo več. Zato naj čim večji odstotek nameščencev in delavstva čuva za vsak slučaj komunistično komuno. Je pa tudi res, da v tota-

litami državi, kjer javna oblast neposredno vodi tudi gospodarstvo in nadzira sploh vse veje dnevnega življenja, prejšnja mala, enostavna finančno revna občina nima več mesta. Mala občina je bila celica samouprave, kakih večjih bremen pa ni zmogla. Komuna pa je v komunistični državi osnovna družbeno gospodarska enota in najvažnejše oporišče za izgraditev in vzdrževanje socializma v Jugoslaviji. Sedanje komune so v Sloveniji tako obširne, da so pospravile vase mnogo okrajnih ljudskih odborov, ki so jih v zvezi z reformo komune tudi na novo razmejili in organizirali. Okrajni ljudski odbori so ostali samo v tehle krajih: Celje, Gorica, Koper, Kranj, Ljubljana, Maribor, Murska Sobota, Novo Mesto, Trbovlje. Cela Slovenija je torej razdeljena na devet okrajev. Celje je prevzelo tudi prejšnja okraja Šmarje in Slovenske Konjice, Gorica Tolmin in Idrijo, Kranj Jesenice, Ljubljana Kamnik in Kočevje, Maribor Slovenj Gradec in Ptuj, Murska Sobota Lendava in Ljutomer, Novomesto Črnomelj, Trbovlje Brežice in Krško.

Volitve v ljudske odbore novih komun – občin so bile 20. oktobra 1957. Šle so mimo ne da bi vzbudile kaj več pozornosti. Ljudje so zlasti po nesrečni madžarski vstaji, ki jih je prepričala, da zapadnim velesilam ni nič mar, kakšni režimi vladajo v srednji ali celo vzhodni Evropi, postali malodušni ali pa brezbržni

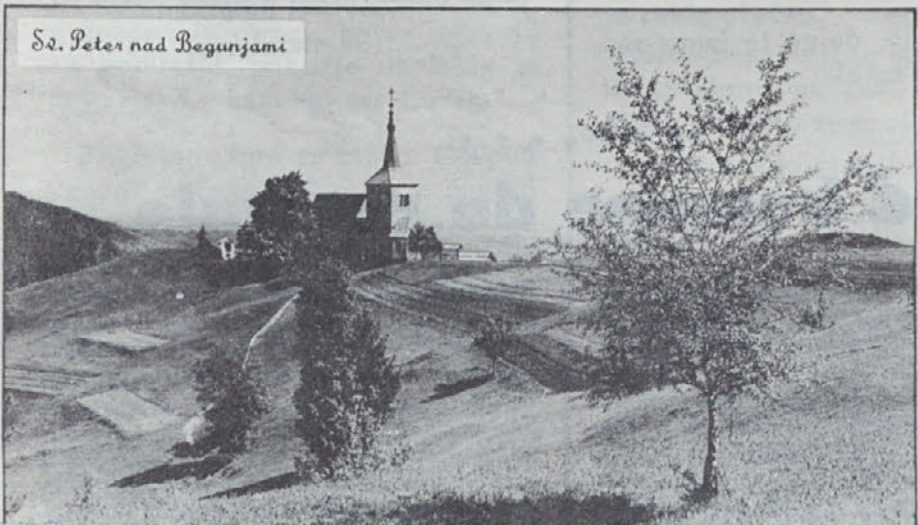

Sv. Urban (505 m) pri Mariboru

Od hiše do hiše hodimo
zelenega Jurija vodimo,
on
-- pomlad v deželo
prinesel je --
vso zemljo, z zelenjem
potresel je.

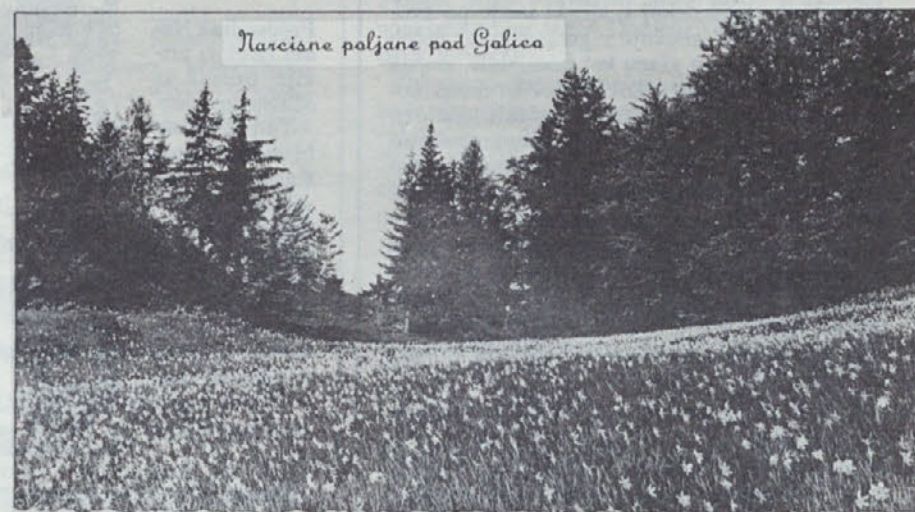

Spadnja koca na Golici (1582 m).
O ozadju Julijske Alpe.

Sv. Peter nad Begunjami

(O. Zupančič)

Narcisne poljane pod Galico

Pogled na Stol (2236 m)

Blejsko jezero s Karavankami

Martuljkova skupina

za volitve. Smatrajo, da to ni njihova reč, ni zadeva, o kateri bi smeli misliti in govoriti, je nekako neizogibno zlo, ki ga je treba preživeti pač tako, da je nesreča čim manjša. Tako mislijo ljudje o splošnih, državnih, še bolj pa o občinskih volitvah. Nikomur niti v sanjah ne pride več na misel, da bi skušal pri volitvah uveljaviti kak izraz "ljudske volje". Brezbriznost ljudi za volitve je prišla že tako daleč, da je komunistična stranka in njena Zveza Delovnega Ljudstva morala nagnati svoje odbornike in javne delavce na lov za kandidate. Nihče ne mara kandidirati več, tudi komunisti ne. To se pravi, da nočejo kandidirati ljudje, ki imajo kake sposobnosti in kaj ugleda. Komunističnim gospodarjem v Jugoslaviji, ki so naredili komune za steber svojega režima, pa tudi ni bilo vseeno, kako se bo ta steber izkazal. Tako se je zgodilo, da so povabili na kandidatne liste prvič nekaj ljudi, ki imajo po svojih drugih poslih skušnje v gospodarskih rečeh in ki niso samo na glasu kot komunisti, ampak tudi kot trezni ljudje in kolikor toliko dobri sosede. Nekateri so kandidature morali sprejeti, ker bi se bili sicer izpostavili novim sekretarom, če ne celo preganjanju. Bodočnost bo šele pokazala, ali so komunisti s takimi kandidati hoteli dati povdarka resnosti svojih samouprav ali pa so hoteli le posameznike navezati na svoj režim. Za sedaj izgleda, da so dosegli prvi cilj: javnost je nove komunske samouprave sprejela vsaj z nekim zaupanjem, da ne bodo vir novega zla, kot je doslej bila še vsaka komunistična reforma.

Sploh je značilnost "socialistične demokracije" v Jugoslaviji zadnje leto, da režim skuša na vse načine razširiti "družbeno upravljanje". Ne le gospodarska podjetja, tudi socialne, zdravstvene, kulturne ustanove so dobile družbeno upravljanje, povsod so volili "organe samouprave". V tem je sedaj težišče in povdarek režimske politične vzgoje in propagande: družba upravlja, družba nosi odgovornost. Za vse nesreče in neumnosti, ki se kažejo v socialističnem eksperimentiranju, je 'odgovorna družba'. Delavci v podjetju niso le odgovorni za uspeh svojega podjetja in kaznovani, če podjetje radi nemogoče znanje trgovinske in finančne politike propada; delavstvo je vladajoč razred, delavstvo vsakega podjetja ima svoj del odgovornosti za splošno gospodarsko stanje v državi in končno še za stanje v držav. blagajni. Vse to je po najnovejšem političnem besednjaku posledica družbenega upravljanja in družbene odgovornosti. Posameznik ni odgovoren, tudi Tito ni in Kardelj ni, le družba upravlja, družba je odgovorna. To se sedaj ponavlja od jutra do mraka po shodnicah in delavnicah. Ljudje so logično sklepali: Mi gotovo nismo odgovorni, direktor tovarne pravi, da

ni odgovoren, tajnik in predsednik komunistične stranke pravita, da nista odgovorna, predsednik komunistične vlade v Ljubljani ni odgovoren, — torej je odgovorna državna centrala. Splošno prepričanje vlada ne le v Sloveniji, ampak po vsej Jugoslaviji, da centralizem ni še nikdar, ne v stari, ne v novi Jugoslaviji, tako izsesaval pokrajin kot jih sedaj in nikdar niso centralni uradi tako dušili in ovirali vsako pobudo kot jo sedaj.

(M. K.)

(Opozarjamo v zvezi s tem člankom na članek 'Organizacija javne uprave v Jugoslaviji' v 5. številki. Ozar 1957, pisan pred občinskimi — komunskimi — volitvami. Uredništvo.)

Predsednik Nasser (Egipt) privija primež in stiska Izraelce.

— Ta pomen naj bi imela zlitve Egipta in Sirije v eno državo. — Egipt ima 23½ milijona prebivalcev in je na jugozraela, Sirija je pa na severu in šteje 4 milijone duš. — Zadaj za to igro so Sovjeti.

OZARE

Duluth. — V letu 1958 Vam želim obilo uspeha z željo, da se Ozare razširijo v mesecno revijo. List mi je zelo všeč. Prilagam naročnino za tekoče leto. Pozdrav od — Erike Kuntara.

(Lepa hvala za točnost z naročnino in za prijazne želje. Kakor vidite na zunanji strani ovitka smo z listom napredovali na ta način, da smo znižali naročnino. Če bi pa — morda nekoliko tudi radi tega znižanja, — primerno zvišali število naročnikov, bi Ozare mogle postati mesečnik.)

Belgija. — Pošljamo Vam izvod 'Naše luči'. Prosim, če bi mogli v zameno pošiljati 'Ozare'. Ali smemo tudi kaj ponatisniti? Je večkrat kaj zelo primerno za naše izseljence. — Zdravko Reven.

(Ozaru Vam bomo pošiljali. Veselilo nas bo, če boste kaj iz njih ponatisnili. Če bi želeli ponatisniti povest, se obrnite na g. Mauserja.)

Slovenski oder

EKSPERIMENTALNO GLEDALIŠČE V LJUBLJANI

Dne 7. januarja letos so si ogledali Ljubljanci v Viteški dvorani v Križankah zanimiv odrski eksperiment – monodramo nemškega dramatika Dengerja "Minuto pred dvanajsto". To je bilo prvo srečanje slovenske gledališke publike z novo dramsko obliko – monodramo, ki je v svojem bistvu dramska novela. Znana gledališka igralka Elvira Kraljeva je pod režijskim vodstvom Mileta Koruna, ki je pripravil tudi inscenacijo, zaigrala osamelo snažilko Marijo Bornemannovo. Njeno igro lahko označujemo kot prizadevno, prepričljivo in domiselno. Pred gledalci je v njeni izpovedi zaživela preteklost preproste žene, ki je morala za svoj življenjski obstoj pretrpeti najrazličnejša ponižanja in krivice. Spomini na vseh šestdeset let, ki jih je preživela Marija Bornemannova, so se spleli s sodasnimi dogajanjem v prepričljivo in zaključeno igro. Odrski poiskus je uspel.

J.P.

PROSVETNO DRUŠTVO V BARAGOVEM DOMU (CLEVELAND)

V Baragovem domu v Clevelandu se snuje prosvetno društvo po vzorcu nekdanjih prosvetnih društev v domovini: osrednje prosvetno društvo z odseki, ki so pa samostojna društva. Pripravljalnemu odboru za to društvo načeljuje Jaka Žakelj. Slovenski oder je na svojem letošnjem občnem zboru sklenil, da bo pri novem društvu sodeloval.

Omenjeni pripravljalni odbor je imel že prvi "prosvetni večer", posvečen pesniku Simonu Gregorčiču v nedeljo dne 23. februarja v dvorani Baragovega doma. Sodelovali so pevsko društvo Lira in Slavček in več recitatorjev; g. Martin Košnik je zapel "Jeftejevo prisego." Večer je otvoril Jaka Žakelj, posamezne točke programa je povezoval profesor Janez Sever. Prireditvev je jako dobro uspela.

V Baragovem domu so stalne filmske predstave ob sobotah zvečer ob 8 in ob nedeljah popoldne ob pol 5. Navadno je brez vstopnine.

SLOVENSKI ODER (CLEVELAND)

Igralska družina Slovenski oder je imela v nedeljo 26. januarja 1958 občni zbor. Zbor je bil zelo dobro obiskan in živahen pri obravnavanju igralskih zadev v bodočnosti. Pri volitvah je bil izvoljen sledeči odbor: Predsednik Milan Dolinar; podpredsednik Pavle Intihar; tajnik Milko Pust in Breda Osenar; blagajnik Ivan Martinc in Anica Knez; gospodar Franček Kolarič; strežniki in gospodinje pri družabnih prireditvah Jelka Pretnar, Anica Kamin, Mary Prince, Blaž Vavpetič, Maks Jerič; v nadzornem odboru so Stane Gerdin, Jelka Pretnar in Blaž Vavpetič.

Pri razgovoru o bodočem delu so sklenili, da bodo igrali letos še na dveh liginih prireditvah in sicer 9. marca in 13. aprila v SND na St. Clair Ave. Prva igra bo "Domačija ob Visli" in jo bo režiral Milko Pust, za drugo bo pa poskrbel Milan Dolinar.

*

Za igro "Domačija ob Visli" so bila tiskana štiristranska vabila z ilustracijami Francea Goršeta. Ker vabila za igre navadno nimajo trajne vrednosti, se po igri ne hranijo več. Vabila za "Domačijo" imajo svojo umetniško vrednost radi štirih Goršetovih ilustracij, risanih prav za ta igrski program. Da ne gredo popolnoma v pozabljenost, jih vsaj tu omenimo in ponatisnemo eno izmed risb: razgovor med stricem Ulrichsom in Petrom pri peči. Peter pripoveduje stricu, kako mu je oče obljubil, da bo tudi njemu (Petu) dal nepristranski delež v testamentu.

TELOVADBA NEKDAJ in SEDAJ

“Japonci niti vedeli niso, kako dobri so! Samotako je mogoče razumeti, da so leta 1952 prišli na olimpijske tekme v Helsinkih samo petimi telovadci-študenti iz Tokija in Osake, t.j. kot na kako poskušnjo. Za vsa olimpijska moštva velja, da od osmih telovadcev tekmovalcev troje izmed njih lahko odstopi, ker se računajo uspehi samo najboljših petih tekmovalcev. Petim Japoncem pa je moralo vsem vse uspjeti, ker je bil štet uspeh vsakega izmed njih.” Tako je zapisal o njih tedaj nemški časnikar.

Nemški telovadec Lohmann
na bradlji

Štiri leta kasneje – na olimpijskih igrah v Melbourne v Avstraliji – pa so bili japonski telovadci že na drugem mestu ob končnem uspehu, in sicer samo za 1.85 točke za Rusi, ki so s 568.25 točke dosegli prvo mesto. Razlika je tako neznatna, da se da reči, da sta bili obe moštvi takorekoč enakovredni. Toda po nepristranskih poročilih telovadnih strokovnjakov pa bi morali biti Japonci prvi. V tej zvezi velja povedati posebno tole: Japonci so pokazali sodobno ritmično orodno telovadbo.

V vajah so pokazali več riskantnih prvin kakor Rusi. Zaradi tega so tudi veliko več tvegali. Večina sodnikov (tudi oni iz Evrope) pa je bila še vedno na stari poti, to se pravi, ni upoštevala sodobnega ritmičnega sistema, marveč je bila vse preveč zaljubljena še v tezne gibe, v katerih so nekateri ruski telovadci s svojo orjaško močjo presenetili že na svojem prvem nastopu pri olimpijskih igrah v Helsinkih. Dalje so Rusi izvajali vaje zelo previdno. Vanje so vključili samo tiste prvine, o katerih so vedeli, da jih obvladajo, in samo toliko najtežjih, kolikor jih je bilo predpisanih. Pri Japoncih vsega tega ni bilo; podali so najtežje gibe in večje število, kakor so jih zahtevali tekmovalni predpisi; vse pa so izvajali z velikim elanom in gotovostjo.

Z Japonci je stopila šešta velesila na telovadnem polju na mednarodno pozorišče, t.j. pridružili so se Rusiji, Švici, Finski, Nemčiji in Češkoslovaški. Prav približala pa se je tem mojstrom na telovadnem polju v tem času že Amerika.

Ko sem pred tremi leti gledal telovadne tekme v Chicagi za ameriško državno prvenstvo, sem zapisal: Če bodo šli ameriški telovadci po tej poti, bodo že v bližnji bodočnosti igrali važno vlogo pri olimpijskih in drugih svetovnih telovadnih tekmah. In res; četudi niso dobili v Avstraliji nobene olimpijske medalje, so vendar dosegli tamkaj že take uspehe, da je o tem poročalo vse svetovno strokovno telovadno časopisje. Pa ne brez vzroka. Amerika je bila na šestem mestu, takoj za Nemčijo. In če upoštevamo, da so bili Amerikanci samo za 8.45 točke za Finci, ki so dosegli tretje mesto s 555.95 točkami, potem je optimizem glede bodočnosti upravičen. Vendar pa je treba

računati s tem, da bodo prihodnje olimpijske igre v Rimu prinesle nove rekorde, kar se udeležbe kakor tudi kar se uspehov tiče. Vse se nemreč že sedaj mrzlično pripravlja. Bržčas bo olimpijada v Rimu na višini, kakršne svet še ni videl.

Zanimanje za telovadbo je že po prvi, še bolj pa po drugi svetovni vojski silno naraslo. Pred prvo svetovno vojsko je bila pri olimpijskih igrah in drugih mednarodnih tekmah na splošno zelo pičla udeležba. Trije narodi, največ šest. Olimpijske igre v Berlinu pa so pokazale v tem pogledu velik napredek. Udeležba v Helsinkih leta 1952 pa je bila kar za 100% večja. Tam je tekmovalo 29 narodov, od tega sedem iz neevropskih držav. Obenem z udeležbo pa je rasla tudi kvaliteta. Podoba je, da smo še vedno na poti, a nikoli na cilju. Toda važno je, na kakšni poti smo. Ni namreč vseeno, ali smo na tisti kakor pred tridesetimi leti, ali pa na poti sodobne telovadbe. Tudi na telovadnem orodju si utira pot ritmična telovadba. Prvi, ki so se podali na to pot, so bili – po mojem mnenju – Finci, čeprav si laste ta primat Nemci. Ritmično telovadbo sem opazil pri Fincih že na olimpijadi v Parizu leta 1924, in to posebno pri njihovih prostih vajah, in pa pri finskih telovadcih finske socialistične stranke ob priliki delavske olimpijade na Dunaju 1931. Po drugi strani pa je le res, da je nemški strokovnjak za telovadbo – Rudolf Bode – že nekaj let po prvi svetovni vojski s svojo ritmično gimnastiko nakazal novo pot pravega življenjskega organskega gibanja. Novo smer pa so nemški telovadci pokazali šele pri olimpijskih igrah v Berlinu leta 1936.

Nova ritmična telovadna smer se vedno bolj uveljavlja tudi pri švicarskih telovadcih; sicer počasi, ker se pač ne marajo neutrgoma ločiti od svojih dosedanjih tako močno udomačenih navad, toda uvidenost zmaguje. Ritmična telovadba je ne le sodobna, marveč tudi boljša.

Tudi Rusi spregledujejo, da se ne morejo držati stare poti. V tem pogledu so pokazali napredek pri svojem drugem nastopu l. 1954, pri svetovnih telovadnih tekmah v Rimu. Od svojih težkih teznih vaj so prešli na kolec in so že mnogo več tvegali, kakor dve leti poprej. Njihovi najboljši telovadci, kakor Muratov, so že na poti nove telovadne smeri.

Prepričan sem, da pojdejo po novi poti tudi

Ruski telovadec Azarjan
na krogih

drugi narodi ter da bo pri prihodnjih olimpijskih igrah v Rimu že večina sodnikov spoznala in pravilno ocenila novo smer orodne telovadbe.

Zapisal sem, da imamo šest velesil na telovadnem polju in da se jim Amerika približuje kot sedma. Prezreti pa ne smemo tudi drugih narodov, ki sicer še nimajo tako močnih kompletnih moštev, a imajo odlične posameznike. Pri tem gre za države, o katerih prej ni bilo slišati, da bi imele kakega telovadca, ki bi mednarodno kaj pomenil. Tu pa je sedaj n.pr. Španija, katere najboljši telovadec Blume, ki je sicer nemške krvi, je na zadnjem prvenstvu za evropski pokal premagal celo najboljše ruske, švicarske, nemške in finske telovadce. Blume je premagal Ruse z istim orožjem, ki ga sami uporabljajo za svoje uspehe. Sprva je samo treniral. Njegov oče je bogat in je skabel, se sinu ni bilo treba brigati za drugo kakor za telovadbo. Blume je dal v svoje vaje samo sigurne gibe in le toliko najtežjih, kolikor jih je bilo predpisanih. Vse to je do podrobnosti strenal. Ker je vse to tudi prvovrstno obvladal in izvedel, mu zmaga ni ušla. Seveda pa se s takimi "amaterji" drugi, ki imajo svoje redne življenjske poklice, težko merijo. In prav tista je z ruskimi telovadci; tudi te vzdržuje država.

(Dalje prihodnjič)

Ivo Kemavne

Umetniki

IZVIRNA UMETNIŠKA OPREMA nove cerkve v Chisholmu (Minnesota)

Monsignor John Schiffrer je poveril kiparju Francetu Goršetu delo umetniške opreme (za notranjščino in zunanjščino) nove cerkve sv. Jožefa v Chisholmu.

V notranjščini bo delo obsegalo križev pot, ki bo rezljan iz orehovine in pet kipov; štirje v velikosti po šest čevljev ter eden (Kristus na križu) za glavni oltar v velikosti osem oziroma dvanajst čevljev v višino, izdelan tudi iz orehovine.

Zunaj na pročelju bo pa kip Kristusa Kralja, izdelan iz trdega materiala v velikosti 12 čevljev in za zvonik kip sv. Jožefa v isti velikosti in iz istega materiala. Arhitektura cerkve je zamišljena v strogo modernem slogu. Grajena iz plemenitega materiala bo tvorila že kot taka zanimivost zase.

GORŠE IN BARA REMEC NA DANSKEM

Za letošnje velikonočne praznike bosta gostovala s svojimi deli slikarica Bara Remec in kipar France Gorše v Odense na Danskem v znani umetniški galeriji Borchsenius.

Bara Remec bo zastopana z 20 olji krajskih motivov iz Buenos Airesa, France Gorše pa s 6 plastikami (les, baker in žgana glina) in 11 perorisbami (kompoziciji). Razstava obeh bo pozneje prenesena na ondotni magistrat (v Odense) in bo trajala od 23. aprila do 17. maja, na kar bo prenesena v turistični center Svendborg.

*

KIPAR FRANCE GORŠE. — Rojen 1897 v Zamostecu v fari Sodražica na Dolenjskem. Tri razrede ljudske šole je naredil v Sodražici. Pozneje je obiskoval Srednjo tehnično šolo v Ljubljani, ki jo je absolviral tik pred prvo svetovno vojno. Po tej vojni se je vpisal na zagrebško umetniško akademijo, kjer jo je dovršil leta 1925 v mojstrski šoli Ivana Meštroviča.

Razstavljal je v Ljubljani, Mariboru, Beogradu, Trstu, Gorici, Benetkah (Biennale), Milanu, Rimu, Clevelandu, Buenos Airesu in Torontu. Dela se nahajajo v galerijah v Ljubljani (Narodna in Moderna galerija), v Gorici (muzej), v Trstu (Revoltera), v Vatikanu in v Milanu (Brera).

Cez glavo zaposleni France Gorše

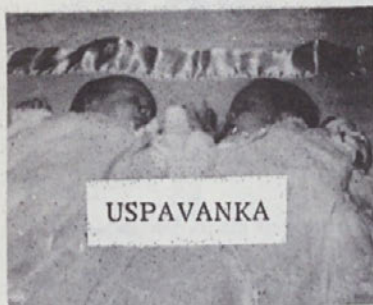

Kipar Ivan Meštrovič

bo izklesal kip Brezmadežne za pročelje narodnega svetišča v prestolici Washington, DC. Mojster Meštrovič, r. 1883, je profesor na univerzi Notre Dame.

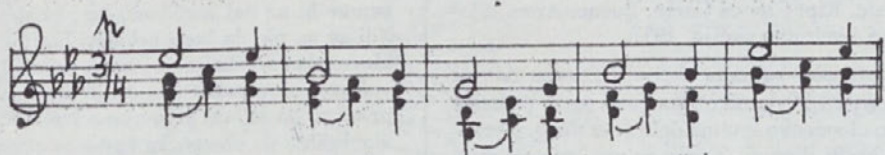
MALE OZARE bodo v glavnem prinašale slike najmlajših Slovencev po vzorcu na naslednji strani. Slike naj bodo ostre in jasne. Zadaž na sliko napišite ime in dan rojstva otroka in ime staršev. Za Male Ozare skrbi g. Rudi Knez (13810 Eaglesmere, LI 14256).

Otroci na ozračju

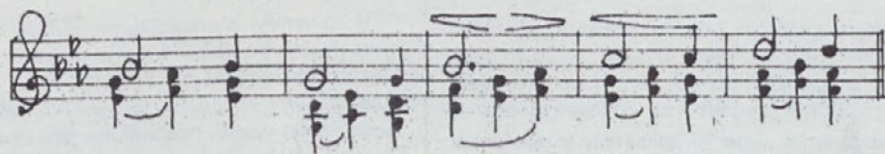

USPAVANKA

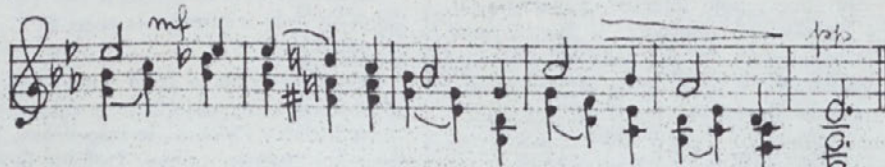
2. V tebi sreče sonce sije, v tebi klije sto lepot, milost božja nate lije, varje angela perot.
3. Dokler v sebi boš hranilo čistost teh otroških dni, vedno se boš napotilo v raj, kjer Bog živi.

1. Mir - no spa - vaj de - te zla - to, Bog naj

te za - zib - lje v raj. Z an - gel - ci na

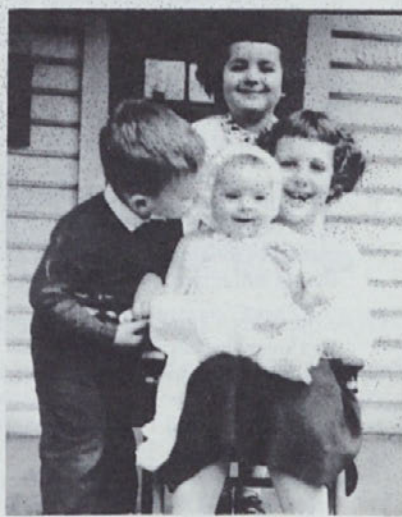

bož - jo tra - to poj - di se i - grat se - daj!

Na levi zgoraj in spodaj so Bojčevi: zgoraj dvojčka Janko in Metka (roj. 31. dec. 1957). Spodaj Jožko z bratcem in sestrico. Starši: Jože in Poldi.

Na desni zgoraj Kristančeva Marjetka, rojena 11. okt. 1957. Spodaj Francka, Jožica in Mirko z Marjetko. - Starši: Jože in Franciška.

Obisk pri knjigah

E. Kovačič

Geržinič, Alojzij. **ORATORIJ Frenej Fride-rik Baraga.** – *Oratorio Ireneus Frederic Baraga.* Glasba: Alojzij Geržinič. Besede: Tine Debeljak. Prevod: P.M.H. Morgan. Oprema: Bara Remec. Kip: France Gorše. Buenos Aires, Slovenska kulturna akcija, 1957.

Slovenska kulturna akcija v Buenos Airesu nam je za 90 letnico Baragove smrti podarila novo slovensko izvirno delo – oratorij, posvečen škofu Baragu. Z njim je naš kulturni zgodovinar Geržinič podaril Slovincem novo skladbo.

Nisem poklican, da bi presojal glasbeno vrednost skladbe, želel bi samo, da bi jo naši zbori mogli izvajati, kar bi gotovo predstavljalo kulturno prireditev največjega pomena.

Dispozicija dela je nakazana z uvodom k k vsakemu delu. V prvem delu, ki ga pričinja zbor Slovencev, pojo rojenice; novorojenemu dečku prerokujejo bodočnost. V drugem delu otroški glas poje o "Dušni paši", Baragovem molitveniku, ki je vodil dušno življenje tolikim rodovom Slovencev. Tretji del nas pripelje med Indijance. Poje o čudežni rešitvi na čolnu na Križevi reki in o Baragovi slavi, ko je kot sv. Ciril Slovanom prvi pisal knjige za Indijance. Četrty del obsega Baragovo molitev pred smrtjo; zbori prosijo, da Bog Baraga poviša v oltar.

Izvi ma slovenska skladba, prirejena za Baragove proslave, bo prišla prav slovenskim zborom po Ameriki in drugod. Potrebna pa je tudi vsem, ki zbirajo slovstvo o škofu Baragu.

Jurčič, Josip. **GEORGE KOZIAK, a Slovenian Janizary.** Historical novel from the 15th century. Translated from the Slovenian by Ferdinand Kolednik. (Montreal) 1953.

Jurčičev "Jurij Kozjak" je najbolj prevajana slovenska knjiga, ki je danes na razpolago bralcem v številnih tujih jezikih. (Pred kratkim sem prejel novogrški prevod, tiskan v Atenah). Francoski prevod Ferdinanda Kolednika, ki je izšel leta 1937 v Parizu in ki mu je uvod napisal Georges Gouau, član Francoske akademije, je začel vrsto prevodov, ki jih je neka-

tere Kolednik sam dovršil ali pa jim preskrbel prevajalce.

Človeku, ki pozna francoski prevod, se bo angleški prevod zdel kar dober in razumljiv, čeprav bi se dal jezikovno še precej očistiti. Zdi se mi pa, da bodo nekateri bralci, ki niso slovenskega pokoljenja, imeli težave z izgovorjavo slovenskih krajevnih imen. Povsem pravilno pa je, da pričenjamo navajati ameriške bralce na slovenska krajevna imena in da se tudi pri pisanju v angleščini izogibamo nemških ali italjanskih oblik.

V slovenski literaturi pomeni 'Jurij Kozjak' prvo Jurčičevo delo, ki ga je pisatelj napisal še kot srednješolec. Ker ga je pisal kot devetnajstletni mladenič, ima gotovo svoje šibkosti in mu včasih primanjkuje psihološke globine. Toda Jurčič je pozneje uvidel napake in nam ustvaril prvi slovenski roman 'Deseti brat' in druga dela, s katerimi je obogatil slovensko literaturo.

Angleška izdaja je izšla ravno za 90 letnico prve slovenske izdaje, ki jo je založila Mohorjeva družba v Celovcu, in za proslavo 110-letnice Jurčičevega rojstva. Treba jo je priporočati Amerikancem slovenskega pokoljenja, da jim bo vsaj malo osvežila spomine na zemljo svojih staršev in na narod, ki je več stoletij junaško stal na braniku krščanske kulture proti naskokom muslimanstva. Bralci bodo z zanimanjem sledili zgodbi Jurija Kozjaka, ki ga je cigan prodal Turkom, bil vzgojen za janičarja in je prišel napadat domačo vas kot polveljnik janičarjev, toda se končno rešil, ko mu je cigan razodel zgodbo njegovega življenja.

Beseda 'janičar' je sicer razložena pod črto v knjigi, zdi se mi pa, da je ta beseda ameriškega bralcu tako tuja, da bi jo bilo treba razložiti že v uvodu, kljub temu, da je razložena v ameriških slovarjih (n.pr. v Websterju).

Angleška izdaja Jurčičevega 'Jurija Kozjaka' bi morala biti v vsaki slovenski ameriški družini, posebno tam, kjer imajo mlajše ljudi, ki bi morali bolje spoznati slovensko literaturo in zgodovino svojih prednikov.

AMERIŠKA DOMOVINA

AMERICAN HOME

SLOVENIAN
HOMES

AMERICAN IN SPIRIT
FOREIGN IN LANGUAGE ONLY

'Ozare' iskreno priporočajo podjetja, ki oglašajo v našem listu.

M. SLAK
OPTICIAN
Norwood - Glass

**CIMPERMAN
MARKET**

1115 Norwood Road

SREDIŠČE SLOVENSKIH
KATOLIŠKIH DRUŠTEV

**NORWOOD
APPLIANCE
&
FURNITURE**

Kompletna izbira pohištva
in električnih predmetov

John Sušnik

6202 St. Clair - EN 1 3634 -
Slovenska trgovina Nizke cene

ST. CLAIR HARDWARE
Laddie Pujzdar - Joe Vertočnik
7014 St. Clair Ave

**SHAWNEE
MARKET**
V. Vrhovnik - F. Urankar
19300 Shawnee Ave

MATT F. INTIHAR

Real Estate & Insurance

630 East 222nd Street

Office: REwood 1-6888

Resid: IVanhoe 1-0678

Mr. M. Intihar je neomajen
prijatelj starih in novih
Slovencev. Svoji k svojim

FAMILIA

TRGOVINA Z NABOŽNIMI PREDMETI - KNJIGARNA
6116 Glass Ave, Cleveland 3, Ohio - Tel. UT 1 0684

FOR
Lasciar
LAND
Justice...

A. Grdina in Sinovi

POGREBNI ZAVOD

1053 EAST 62nd STREET Henderson 1-2088
17010 LAKE SHORE BLVD. Kenmore 1-5890

TRGOVINA — POHIŠTVO

15301 WATERLOO ROAD Kenmore 1-1235

Prava zaščitnica in vir blagostanja za vsako katoliško družino, je močna katoliška podporna organizacija, ki enakopravno skrbi za vsakega v slučaju nesreče, bolezni ali smrti. V pravo smer boste prišli, če pristopite takoj v

KRANJSKO SLOVENSKO KATOLIŠKO JEDNOTO

Najstarejša slovenska katoliška podporna organizacija v Ameriki.
Članstvo: 45,700 Premoženje: \$11,600,000.00

Ako želite posojilo na Vaš dom, obrnite se na K.S.K.J. K.S.K. Jednota posojuje članom po 5% in nečlanom po 6% obresti brez provizije. Zmerna mesečna odplačila na glavnico. — Za vsa podrobna pojasnila pišite na:

GLAVNI URAD

351-353 No. Chicago Street

Joliet, Illinois